

JAROSLAV BENEŠ

BÍLÉ MŮRY

JAROSLAV BENEŠ

BÍLÉ MŮRY

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

Obřad kaše

Krásný zářijový den stál za pohled na řeku. Sluníčko vykukovalo zpod mraků, ale údolím už trochu foukalo. Provoz směrem na Zbraslav zesílil. V blízkém kamenolomu zahoukala siréna denní odstřel, tam ještě začínali lamači od šesti. O minutu později to zadunělo a ozvěna oběhla blízké kopce.

Ale dneska nebyl dobrý den. Tvář za zrcadlem se mi zase snažila cosi namluvit. Každý, nebo téměř každý den začínal oduševnělou rozpravou. Rozhovor měl skoro vždycky stejný půdorys, já se zeptal a tvář v zrcadle mi obratem odpověděla nějakou blbost. Ptal jsem se na různé věci. Zrovna dneska vyvstala hloupá otázka, jak je možné přehlédnout část ujednání v darovací smlouvě, byť napsané drobným písmem ve výlukách. No, to se najednou odmlčela. Ale jinak uměla být chytrá až-až a občas ztrácela soudnost.

Poslední věta zůstávala pořád stejně plačtivá a ošklivá: „Měls radši umřít, hajzle, než se tady dál plácát jako ryba v sušičce...“ nebo s nějakým jiným, ještě urážlivějším příměrem. Tak začínal skoro každý den, s bláznivým rozhovorem s tváří za zrcadlem, s trochou třípytných myšlenek a pak zase návrat ke každodenní všednosti.

Zkoumavě jsem si prohlížel oči, jestli poznám náznak šílenství nebo zda už z nich náhodou nečouhá nepřičetnost. Doktor Vrúbl – ke kterému jsem se dostal krátce po rekonvalescenci, jinak asi hodný

pán, ale tak trochu Chocholoušek, v každém viděl blázna a pro tyto případy měl na potencionální pošuky a magory nachystanou svěrací kazajku – tak ten odhadoval stupeň šílenství podle barvy očí. Teorie dost zvrácená, avšak jemu momentálně vycházela. Moje stály na jeho stupnici hodně vysoko, protože s oblibou říkával: „S tak svítivě zelenýma očima se dneska vidí už málo kdo, maximálně tak toulavé kočky, a ty se přece rovnou střílejí, ne?“ A to jsem mu ke všemu zamlčel, že na levé oko skoro nevidím, což prý způsobily nějaké střípky, které poškodily kromě lícního nervu taky oční sklivec. Následkem toho jsem viděl jen skvrny, ale pouze v denním světle. Lékaři připouštěli, že se oko dá nějak vyčistit, ale jedním dechem s tím dodávali, že výsledek může být víc než jen nejistý, poněvadž po jejich zákroku nakonec nemusím vidět už vůbec nic.

Moje první setkání s psychiatrem Vrúblem nebylo úplně normální, když jsem se k němu poprvé přišoural s doporučením od doktora Rašlíka. Bojoval jsem tehdy s náhlými ataky bezdůvodného strachu. V té době se ale nebylo čemu divit, překonával jsem těžké období, na jehož počátku bylo zjištění, že budu už nadosmrti kripl. Doktor Vrúbl ordinoval v místnosti, která připomínala skladiště – všude se kupily šanony, desky, papíry, knihy a další a další tiskoviny včetně různých novin a časopisů. Založil mi novou kartu a poslal mě na kolečko obvyklých vyšetření s tím, že poté mi předepíše nějaké medikamenty, a to bez ohledu na skutečnost, že jsem mu přinesl hromadu potvrzení o nedávno provedených, tedy čerstvých, vyšetřeních. Potřeboval čerstvější, a když jsem se asi po dvou týdnech s výsledky k němu vrátil, ordinoval už na chodbě za skříní.

A protože netušil, kde má založeny moje dokumenty, dokonce si myslím, že mě už ani nepoznal, promptně mi založil novou kartu a roztržitě do ní vložil nějaký časopis s hanbatými obrázky. Na nějaké medikamenty samozřejmě ani nevzdechl, protože se sám zrovna cpal jakýmisi pilulkami na podporu paměti. A já se po čase, zaplať Bůh, zase vrátil do své kůže, i když poněkud roztřeseně. Ale zkušenost to byla k nezaplacení.

Snažil jsem se oholit, jenže nový holicí strojek nechtěl spolupracovat. Zrcadlo mi neporadilo. Návod, ten divně zhutnělý text bez obrázků, sděloval cosi, čemu jsem moc nerozuměl, protože, ač psán česky, tak ho překládal zřejmě nějaký Švéd, který se učil v Maďarsku polsky. Posléze jsem stejně musil nahlédnout do originálního manuálu, jak ten super složitý přístroj mám správně rozebrat a vyčistit. To nebyla první zkušenost s návodem takového druhu, k myčce jsem měl obdobný, hlavně že upozorňoval, že se v ní nemyje domácí mazlíček, ani dítě... a zcela detailně popisoval jak nasypat do myčky sůl, avšak jak přesně připojit vodu a odpad se dalo nalézt pouze v původním anglickém textu, protože ten, na rozdíl od toho českého, obsahoval seznam dílů s barevnými obrázky, kde i člověk sníženého intelektu pochopil, co k sobě a jak patří.

Takže jsem nakonec usoudil, že je to vlastně moje chyba. Tak složitý přístroj – jehož funkci vlastně ani nechápu – jsem si neměl vůbec kupovat! No, ale prodejci svou zákonnou povinnost splnili, návod v místním jazyce přiložili, i když mi byl na nic. Co pak má dělat uživatel, který je ještě blbější na jazyky než já?

Zkusil jsem zahvízdat. Ani domácí myška, která tak ráda chodila na sýr, se na polici neobjevila. I to naznačovalo, že dnešní den bude nešťastný ve všech ohledech. Ze zasmušilého rozjímání mě vytrhnul ostrý zvuk zvonce u vrátek venku.

* * *

Mojše se usmíval jako blbec. Stál trochu nahrbený u branky s obrovitou lžící na salát v ruce a stále se pitomě uculoval od ucha k uchu do výše svého momentálního IQ utlumeného ještě nějakými medikamenty. Vždycky jsem se úplně uleknul, jestli taky nepřešel do péče doktora Vrúbla. Vrátko si nedovolil sám otevřít, natož znovu zazvonit na zánovní zvonec, který jsem tam před nedávnem pověsil. Pověsil jsem ho vlastně jenom kvůli Mojšemu, tlačítko zvonku by stejně se svými bezprostředními rozlišovacími schopnostmi nenašel a klepadlo, to krásné, kované, ornamenty ozdobené klepadlo, jen mírně zkorodované, které nějaký předchozí majitel dodatečně upevnil na domovní dveře, mimochodem dveře velmi bytelné, se zdálo dost neobvyklé nejen mě, ale i lidem z blízkého okolí. Kdybychom byli v Anglii, tak by se nad ním nikdo nepozastavil, ale tady? Pod Zbraslaví? Jednak divnost a jednak by to už spousta lidí neuměla ani použít... tedy myslím.

„Bude kaše?“ Vypadlo z něho dychtivě a oči mu zazářily jako dvě právě zažehnuté petrolejové lampy. A mně vytanulo na mysli, zdali za něj opravdu nehovoří nějaké drogy.

„Ale jdi, Mojše! Dneska je teprve čtvrtek, a moc brzy ráno, čekají mě nějaké úřady. Ovšem, když to stihnu, a všechno nějak dobře dopadne, tak třeba večer navařím speciálně pro tebe.“ Mluvil jsem s ním, jako s malým dítětem, měkce a tiše. „Tu mandlovou, co ji máš rád. A samozřejmě pozvu i Karen, má ji taky ráda.“ To jsem dodal jen jako na oko, protože beztak Mojše už bez Karen nikam nechodil. I tak mi bylo divné, že se tady z ničeho nic tak brzo po ránu objevil a sám. Vždycky ho někdo doprovázel.

Mojše nebyl zas tak zklamán. Usmíval se v očekávání večerního zážitku a tak si potichu prozpěvoval: „Bude kaše, bude kaše, pro mě i pro Karen, bude mandlová...“ A s touhle písničkou se obrátil a důstojně vykračoval k domovu. Držel se okrajů budov a v blízkosti plotů. Vlastně jsem ho samotného nikdy neviděl přejít přímo přes cestu. Schválně jsem vykouknul do ulice, jestli neuvidím někoho známého poblíž. Ale nikde nikdo, jen u vedlejšího stavení, na rohu plotu stála dodávka, obyčejná otřískaná dodávka, jakou jezdí třeba..., no údržbáři.

„Co se s ním, prosím tě, zaobíráš? Stejně to všechno za chvíli zapomene, vždyť víš, jaký je!“ překvapil mě z druhé strany Íga – můj soused odnaproti. Vlastně nebydlel naproti, právě naproti stála nově opravená a natřená věžička rozvodné stanice, která sloužila spíš jen jako taková kaplička. Však rozvodné dráty z ní byly sundány už před drahně léty, to jsem tady ještě ani nebydlel. No a vedle, víc nalevo, stálo nízké stavení tak o dvou místnostech. Zadní stěna domku se dívala rovnou na hladinu řeky a nebyla od břehu víc jak metr. Íga, plným jménem Ignác Pivarski, v domku bydlel už přes půl roku –

teď si zrovna nevzpomínám, od koho to koupil. Pracoval v lomu na *pozici* elektrikáře, jak sám říkával, chodil často do kostela a nikdy si nevařil. Íga mu říkali všichni z okolí, ale nedalo se z toho poznat, jestli je to s uznáním, nebo s lehkou neúctou. Sousedské vztahy si vykládal po svém, já ho považoval za nesmírně snaživého až horlivého člověka. Jakmile viděl, že něco potřebuji, něco dělám na zahrádce, ba jenom se ukážu venku, už startoval jako tryskáč a podbízivě se vmlouval – a opravdu šel, na zahrádce pomohl, nákup přinesl a třeba ho i vybalil.

Kluzanda nad tím jen kroutíval hlavou a říkával mi mezi čtyřma očima: „Člověče, ten mužský má pro tebe nějakou slabost, chlapi v lomu ho nemůžou ani vystát, v okolí je pro svou úpornou snahu stát se oblíbeným při své přirozené nesnášenlivosti dost neoblíbený, ale na tebe, na tebe je jak slad'ouš, mluví, jako když medu ukrajuje a horlivost z něj jenom stříká.“ Občas, v případě, že jsem si dával pozor, tak jsem si všimnul, že když mluví s někým jiným, a já u toho přímo nejsem, pak se chová podrážděně a svárlivě, popuzeně odsekává, neochotně odpovídá a nerad se podřizuje běhu společenských událostí, je prostě protivný a vrčí. Mnozí další, hlavně chlapi z lomu, kteří mi dost kolem domku pomáhali, si nemohli nevšimnout Ígovy změny chování v mé přítomnosti, a mezi čtyřma očima mi to mnohokrát bez obalu naznačili.

„Mojše za to nemůže, jsou prostě cesty Osudu, které neovlivníme,“ odvětil jsem Ígovi, který mezitím došel s rukama v kapsách až k brance. Dneska se Íga obléknul jinak, sice ne úplně svátečně ale jinak, vypadalo to, že se do práce nechystá.

„Toho dementa tu máš pořád, neleze ti na nervy?“ Kývnul hlavou ke zmenšující se postavice a v obličejí se mu mihlo pohrdání. Opopvržlivě mluvil o leckoms a pomluvit někoho mu taky docela šlo.

„Ale kde, dívej se na to z té druhé stránky, je přece lepší, když za tebou občas někdo přijde a přátelsky promluví, než kdyby o tebe neměl nikdo zájem a všichni se ti vyhýbali, ne?“ Dělal jsem, že ten neuctivý tón ani neslyším.

„He,“ uchechtнул se, „to by mi zas tak nevadilo.“ Odrfrknul si a mávnul mi na pozdrav, protože právě zastavilo auto a krátce na něj zatroubilo. Řidiče jsem si bohužel nevšimnul.

Kdyby bylo Mojšemu pět, tak by se nikdo ani neohlédl. Ale vlasy mu zešedivěly už dávno a předčasně mírně nachýlená postava dávala tušit, že něco není v pořádku. Mohlo být tak kolem čtyřiceti, pohublý, předčasně zestárlý tuctový chlapík s nemocným rozumem. V poslední době žil u Karen, své starší sestry, která se o něho starala jako o malé děcko. Sama vychovala děti několik, jako vdova po kameníkovi z lomu to měla secsakra těžké, a když se dospělé děti rozprchly do světa, na mámu si ani nevzpomněly. Mojše se u sestry, tuším, objevil přibližně před necelým rokem. Karen mi jen tak mezi řečí později naznačila, že se k ní vrátil po nějakém pracovním úrazu. Ale dělníkem nebyl, to rozhodně ne. Odhadoval jsem ho na spíš stavěče, možná pracoval jako projektant, nebo stavbyvedoucí, či tak něco. Ani jsem netušil, že prodělal nějaké zranění, kdyby se mi Karen, ta drobná, hubená, upovídaná a dobrosrdečná ženská, jako vždy, nepsvěřila při obřadu kaše. Co přesně Mojše dělal, to nevěděla, ale spadl prý do nějaké nedokončené jámy, vytvořené snad pro odpad

a nedokázal se z ní dostat. Našli ho až po mnoha hodinách, dehydrovaného a pološileného strachy, protože v té době vládlo nad krajem příšerné horko a na sluníčku teplota atakovala padesát stupňů. Rozum se mu už od té doby nikdy úplně nevrátil. Zůstalo v něm zakleté malé dítě, které se paradoxně bálo otevřeného prostoru a cizích lidí. Mojše nebyl zlý, jen... byl teďka trochu jiný, byť se mi občas zdálo, že se mu rozum na pár letmých okamžiků tu a tam navrátil, ale jen do té doby, než ho účinné látky v lécích strhly nazpět.

Obřad kaše, co k němu dodat? Řekněme, že jsme to brali jako takovou menší společenskou událost, kterou jsem pořádal pro pár přátel či známých. Společenských událostí tady na Přívoze nebylo mnoho. Kluzanda pořádal v hospodě tradiční staročeské Šibřinky a pár bálů, pro hasiče, domkáře a jednou i pro přespolní. Muzikálně nadaní místní se spontánně dávali dohromady a pod vedením řidiče Valenty vždycky postavili pěti-šesti člennou kapelu. Zpívat chtěl skoro každý, což byl samozřejmě společensky neúnosný problém. Proto museli být někteří uplácani, alespoň pivem, aby nezpívali vůbec! Anebo si to schovali pro přespolní návštěvníky na karaoke.

V té době veselic jsem se musel rozloučit s tátou. Bohužel, deprese může být smrtelné onemocnění a mně se to snažil dost nešikovně vysvětlit tátův ošetřující lékař. Z jeho proslavu jsem si odnesl jen špatný pocit, neboť dokázal v jedné větě zaměnit příčinu za následek, z deprese vyrobit zápal plic a svévolně mi zamlčet dost závažná fakta o poměrech posledních dnů. Vzbudil ve mně přesvědčení, že pokud se dostanu do rukou obdobného údržbáře, pak budu pod od-

borným dozorem na nejlepší cestě na Krchov a má cesta bude pečlivě zdokumentovaná.

Obřad kaše mi tak vlastně dovolil překonat ty boule na duši.

Mojše, doprovázen svojí sestrou Karen, hoteliér Kluzanda, Lojza Hadáček, Laco Ferocay a případně také několik sousedů, přišli ke mně jednou za čas na pojídání kaše. Jako dítěti mi můj dědeček rád vyprávěl o tom, když byli ještě malé děti, jak pojídali různé druhy kaší a jak to jemu tenkrát nechutnalo, a já si pořád představoval, co mu asi na té kaši vadilo. Před několika měsíci, jo možná to bylo už nějak po vánocích, jsem párkrát zkusil kaši uvařit (protože normálně vůbec nevařím) a po mnoha nepodařených pokusech jsem se nakonec obstojně třefoval do vůně, chuti i vzhledu. Považoval jsem si toho obzvlášť od té chvíle, kdy mi tehdy jeden z prvních úspěšných výtvorů pochválil i táta, tehdy byl u nás naposledy na návštěvě, slovy, „že bych mohl od hodiny vyvářet dětem, pokud bych tedy nějaké měl“ – na jednu stranu pochvala, na druhou ale skrytá výtka, že on nemá vnoučata a já ani ženu.

Zvlášť ta jáhlová se u mých návštěvníků setkávala doslova s nadšením. Dneska, když se řekne kaše, tak si každý myslí, že mluvím o bramborové nebo nejvýše o té krupičné. Ó né! Kaší je mnoho druhů a dají se různě obměňovat. Je možné uvařit i hrachovou, ovesnou, pohankovou, jáhlovou, rýžovou nebo prosnou – ale tu moc rád nedělám, protože se musí proso pořádně a několikrát přebírat, což mi činí jisté potíže. Pro tyto příležitosti jsem si schovával na dochucení ve spízi, krom jiného, sušené švestky, meruňky, ale i kus tvrdého perníku a několik druhů medu neboť kaše se může zdát ne-

zkušenému jedlíkovi málo chuťově výrazná. Jen ty masové kaše jsem zatím nezkoušel.

Ale za Mojšeho rozzářené oči mi ta práce a námaha stála.

* * *

Bylo mi asi deset a žili jsme tehdy na malém městě. Měl jsem ještě dva mladší bratry, ó ano, to slůvko *měl* je namístě. V nějaký pracovní den, už nevím, co to přesně bylo za den, jela máma autem s brášky na nákup do města, táta zůstal ještě v práci přesčas, no a já se pokoušel ve školním kroužku proniknout do tajů fotografování, zvětšování, přijít na kloub vývojce a ustalovači a podobným prkotinám. Když jsem se večer vrátil domů, hrklo ve mně jako ve starých pendlovkách. Za stolem seděl velmi ustaraný dědeček, který na mě čekal s večeří, a s velmi vážnou tváří mi smutně oznámil, že bratříčci ani maminka se domů už nikdy nevrátí.

Ta nešťastná událost nám úplně převrátila život. Dědeček, aby se o mne mohl postarat, se k nám dočasně nastěhoval – jak sám říkával – na jeden furt – a měl vlastně pravdu, zůstal až do své nečekané smrti – protože táta, poté, co se vrátil z té psychiatrické léčebny, zůstal celý jakoby vyměněný. A bývával to takový veselý chlapík... Dlouho u nás pak pobýval žal, který se časem proměnil v tichý smutek. Já jsem se docela bál toho smutného ticha, které vládlo v bytě, a tak jsem většinu času trávil u spolužáků, v kroužcích nebo na doučování, jelikož mi tak nějak nešly jazyky a já tehdy dost těžce bojoval s nepopulární ruštinou.

Po nějakém čase, to už mi mohlo být tak čtrnáct, patnáct, se otec seznámil se vyhlášenou úřednicí z okresního města. Smutek se zasnoubil s rozumem. Stále jsem se té nové skutečnosti vzpíral, ale myslím, že to táta nedělal kvůli sobě. Jen mi to nedokázal včas a srozumitelně říct. Holá realita se vyjevila v okamžiku, když jsme se k nové matince – za nějakou dobu, samozřejmě – nastěhovali. A já nečekaně získal nevlastní sestru.

Ve skutečnosti mít najednou skoro dospělou ségru nebyla žádná výhra, všichni v okolí mi říkali, že je to spíš danajský dar. Ošklivější ženskou než Helga aby svět pohledal a charakter, no, taky nic moc. Nešlo mi na rozum, jako to, že tak docela pohledná ženská, jako byla macecha – pardon – matinka Oulíková, může mít tak škaredou a protivnou dceru. Ona měla v té době věk do tanečních (možná i kapku přes) a nikdo s ní nechtěl tancovat, natož se seznámit, to asi kvůli tomu ksichtu, ale já si spíš myslím, že kvůli... ehm, její složité povaze. Takže jsem ji musel doprovázet za odměnu já, coby nejen doprovod, ale hlavně jako i nedobrovolný tanečník. Spolužačky ze třídy mě litovaly, na druhou stranu to mělo i jistou pomíjivou výhodu, totiž, že jsem se zařadil mezi ty pohledné, u dívek zájem vzbuzující *chlapy* – jak říkával můj dědeček, který naneštěstí zrovna v té době, nějak před tím, než jsme se k Oulíkovým přestěhovali, náhle zemřel.

Ona vlastně nebyla ošklivá třeba tak, že by byla tlustá, šeredná, nebo samá bradavice, nebo zubatá, to ne! Helga měla v sobě prostě takovou sprostou ošklivost proloženou negativními povahovými vlastnostmi, se kterou se obvykle zobrazují čarodějnice, které

v určitém úhlu pohledu mohou být pro některé dostatečně střelené jedince třeba i hrůzně krásné, a chovala se taky tak – sprostě, vypočítavě, nevychovaně, nepřejícně, nevhodně, odpudivě, protivně a hnusně, jako ta hladová Jezinka, co vyhlížela toho svého vypaseného Smolíčka Pacholíčka a při tom odporně chrastila pekáčem. Musela mít nějaké zvláštní nadání v umění štrachat lidem v minulosti, slídit, špehovat a vyzvídat, to uměla naprosto nejlíp! Časem jsem ji vyloženě nemohl vystát, hlavně po události, která mohla poznamenat můj milostný život na dlouhá léta. To se mi pokusila dohodit nějakou svou nepřilíš fešnou, a dneska neváhám říct i mírně retardovanou, rádoby kamarádku, a já – teprve když jsem s ní šel na rande – zjistil, že to není úplně správné rozhodnutí, což se vyjevilo právě v okamžiku, kdy došlo na placení. Z mé peněženky. Za svou povinnost jsem považoval samozřejmě zaplatit v restauraci, když už jsem ji pozval na oběd. Avšak méně chápavě jsem platil v prodejně potravin, i pak v domácích potřebách a úplně nechápavě v drogerii. Rande se prostě zvrhlo v nákupní dostaveníčko snad ve všech obchodech ve městě, a já figuroval jako nosič a především coby nedobrovolná chodící peněženka, která u pokladny nesměla mluvit, jen šustit bankovkami. Po této přelomové události, která tak bolestivě zasáhla moje sebevědomí a vyluxovala veškeré moje finanční rezervy, jsem se Helze vyhýbal, jak jen mohl. Bohužel, nastávaly okamžiky, kdy nebylo zbylí, například když táta udělal ty své prosebné psí oči. To jsem pak s těžkým srdcem podlehl (rozumějte – byl donucen tím škaredým vyděračským vnitřním hlasem) a vyhověl mu, ale nezbavil se pocitu, že Helze sloužím jen jako štít vůči všem ostatním, kteří na

ni koukali skrz prsty nebo ji dokonce s gustem nenáviděli a nehodili po ní kamenem právě jen kvůli mojí maličkosti.

Ale abych na ní nešel jen polenem, až později jsem si uvědomil, že i Helga respektovala mou osobu, byť po svém, a vlastně jsme dokázali koexistovat vedle sebe, aniž by se naše kruhy nějak zásadně protnulý; lze to chápat i jinak – vyhýbali jsme se jeden druhému. To, že dokázala ublížit ostatním, neznamenalo, že by někdy jakkoliv ublížila mně (tedy kromě toho retarda, ale to byl z její strany asi neúmyslný přehmat, takový ten neuvážený počín, kdy se mi snažila odvděčit se za ty taneční).

Macecha se s mým tátou rozvedla po několika letech soužití pro *vzájemný nepřekonatelný odpor* v super rychlém rozvodovém řízení a vzala s sebou jako hurikán skoro všechny majetek, a taky automobil – ten ovšem zcela legálním převodem – otec jí ho ponechal, asi kvůli jejímu děsnému štěbetání, které se změnilo v posledních měsících soužití v prosté odporné pištění, že vozidlo potřebuje jako dopravní prostředek k obživě. Čím se ale přesně živila, si už nevybavuji. Maďarská policie našla Oulíkovíc auto o pár týdnů později blízko jugoslávských hranic, opuštěné, bez posádky, bez zavazadel a částečně i bez motoru a vybavení, o což se postaral zřejmě někdo z místních asociálních podnikavců. Začátek osmdesátých let ale nepřál jednoduchému zmizení občanů, neboť tehdy úřední osoby měly tak nějak větší občanskou odpovědnost. Příslušné orgány nález vyhodnotily jako diverzní akci a otce, coby prokázaného původního majitele vozidla, který byl navíc snadno dosažitelný a možná že, i z hlediska trochu zamženého rozumu, dobře manipu-

lovatelný, různě popotahovaly. Co na tom, že měl v pořádku rozvodové papíry a úředně ověřený doklad o převodu vozu na macechu Oulíkovou, i tak ho mnohokrát předvolávaly, aby vysvětlil něco, o čem neměl ani páru. Ale chtěly to *nic* vysvětlit podrobně, aby to mohly zaprotokolovat a úředně ověřit a dál ho pak popotahovat – no holt organely. Bohužel, každá taková návštěva u dotírajících organel vedla ke zhoršení otcova zdravotního stavu s následnou hospitalizací.

Od té doby jsem bývalou macechu ani ošklivku Helgu neviděl. To jsme už ale bydleli v Libni, nedaleko nádraží. A já učinil jedno z životních rozhodnutí, jakých se později v životě velmi lituje. Z dobře uvážené blbosti jsem podepsal vojnu na celkem osm let. Rozhodnutí stát se vojákem z povolání mělo sice spoustu nevýhod, ale nakonec převážila výhoda jediná, ta *materiální*. Táta pak neměl starosti s bytem a složenkami, a já taky nechtěl, aby si pořád utrhoval od úst, protože, upřímně, v té době se mu profesně ale vůbec nedařilo a jak jsem už říkal, taky psychicky se už nikdy nedal dohromady.

* * *

Až jednoho dne, je to tak půlrok zpátky, tuším, ještě někdy v zimě, mrzlo, až praštělo, se najednou Helga objevila tady na Přívoze, před mým domem. Dívala se na mě se směsí překvapení a zděšení, když jsem jí se získanou nešikovností otevíral vrátka a pak, jak se opatrně po ledu šourám o berlích. Po nějaké nedobře zvládnuté rehabilitaci mi to chození šlo jaksi hůř. I já zůstal stát v údivu vedle sebe, přišla tehdy celá špinavá, uválená, potrhaná, s vlasy poma-

zanými popelem a jistou nechutně páchnoucí hmotou a zabalená v nějaké houni, připomínající zbytky koberce vytaženého z ohniště těsně před zpopelněním. Nabídnul jsem jí nějaké hadříky po mé, dneska už bývalé ženě, a umožnil jí zkulturnit se. Avšak jí to nebylo nic platné, mohla se umývat, jak chtěla, kosmetiku na sebe kydat zednickou lžící ve vrstvách jako řízek v trojobalu, vypadala pořád stejně... blbě. O sobě jsem jí nic nevyprávěl a ona o sobě taky ne. Vlastně jen utrousila poznámku, že: „pracuje pro jakousi mezinárodní archeologickou asociaci a zabývá se dokumentováním exponátů.“ Což mi přišlo úsměvné a nešlo dohromady s jejím momentálním zjevem, každý druhý by ji považoval za revizora kominíků anebo alespoň za inspektora domovních světlíků.

Považte ale, nebyl jsem překvapený tím, v jakém stavu se objevila, ale tím, s jakou jistotou zjistila místo mého pobytu! No, čenichat tedy asi nezapomněla.

Ale přece jen se s ní nějaká změna udála, jen tak mezi řečí, když jsem jí přinesl oblečení a něco k jídlu a ona sledovala, jak se plahočím se vším, tak vyhrkla, že přesně ví, jak je bolestné něco nebo někoho ztratit. Právě v tom okamžiku jsem si uvědomil, že je nesmírně smutná a taky asi osamělá... i v té své ošklivosti.

Tehdy přišel, byl to možná jeden z prvních večerů obřadu kaše, na návštěvu Mojše ještě s Rudou Kluzandou, to je v sousedství hospodský v doprovodu s Lojzou Hadáčkem, který už v té době pracoval v nedalekém kamenolomu. Kluzanda přitáhnul nějaké to nádobí a Lojza mu pomáhal. S Lojzou jsem se znal už z dřívějšíka, nosil mi různé kameny, nejdřív ze své zahrádky a později z lomu a byl svým

způsobem docela zapálený amatérský geolog. Tedy až na to, že nerozeznal křemen od betonu.

Jakmile Mojše zahlédl Helgu, která si ho zkraje hned nevšimla, protože zrovna balila to svoje zničené šatstvo do plastového pytle, doslova zkoprněl, začal se třást strachy, ale nedokázal z ní spustit oči. A pak se na ni z ničeho nic zuřivě vrhnul, ale pořád s hrůzou v očích.

To, co následovalo pak, asi nejpřesněji vystihnul Lojza Hadáček, když řekl: „Jo, madam, mrskla jste s ním jako se lžící do pudinku, klobouk dolů, líp by ho neuzemnili ani zřízenci z blázince!“

Ona Mojšeho opravdu uzemnila jako zdatný ošetřovatel, což bych do její muší váhy neřekl, a řvoucího přimáčkla k podlaze tak, že náraz zmlknu. Mohl jsem to, jako bývalý vojenský instruktor, ocenit. Helga použila hmaty a chvaty tak odhodlaně a hrubě, že jsme se až obávali o Mojšeho zdraví. Když ho pustila, Mojše se rozkvičel jako píchnuté podsvinče a trvalo hodnou chvíli, než ho Hadáček s Kluzandou zpacifikovali – to jest, odvedli ho do vedlejší místnosti, aby na Helgu neviděl a přestal vyvádět. Ale vysvětlení jsem se od ní nedočkal. Vlastně jsem ho ani nečekal.

A snad ještě ten den v noci se Helga náhle vypařila, stejně tak, jak náhle se objevila. Od té doby Mojše chodil bojácně na kaši jen v doprovodu své sestry Karen a uvnitř domu se už necítil dobře. Zůstalo ve mně podezření, že s Helgou měl už někdy dřív co dočinění a nebylo to právě přátelské setkání.

To byl právě ten okamžik, kdy mu oči ztemněly strachy, a na dlouhé okamžiky se v nich usídlil bázeň a zhmotnělá hrůza.

Íga mi zamával, křepce přeběhl silnici a nasedl do auta.

„Už by měl zařezávat, vždyť v lomu už před chvílí odstřelili, ne?“ zasmál se Kluzanda, dobrý soused, který vždy vypomohl, když bylo zapotřebí. S Ígou se asi neměli právě v lásce, každý byl holt jiný.

„Má dneska něco mimopracovního,“ kývnul jsem k odjíždějícímu autu.

Aha, Kluzanda mi slíbil něco dobrého na snídani, rozpomněl jsem se. Po ránu je moje hlava často čistá. Když se mnou Ruda ho-vořival o jídle, i když to říkával jinak, tak měl spíš na mysli něco o pevných nervech. Kluzandovi vlastnili od nepaměti malý hotýlek ob dvě stavení dál, ve skutečnosti takový větší barák s miniaturním dvorečkem a kůlnou, opírající se zadní stěnou o skálu. Rád nám ukazoval, jak se celá budova zatřese, když v lomu zrovna trhali kámen a ujišťoval nás, že to nepadne, protože dům má dřevěné jádro. Ale to se vlastně otřásaly všechny baráky v okolí, protože se většina buď úplně, nebo alespoň z části opírala tak jako Kluzandovo stavení, o stejný blok skály. Výjimkou byl můj baráček, nebyl opřen o skálu, stál asi půldruhého metru od stěny. A klamal vzhledem. Zvenku domek, zevnitř srub.

V poslední době se Kluzandovi dost zmohli, i když to nebylo přímo Kluzandovou zásluhou. Nejblíže pravdě stály babky odvedle, které roznášely, že Kluzandová převzala pokladnu a zapřáhla do práce všechny děti. Což byla v tomto dozajista částečná lež – těžko

mohla ty malé caparty školou povinné zapřáhnout, že? No, i pravda má dvě strany, Kluzandová, akurátní ženská, živnost nejen podržela, ale doslova do ní vlila něco podnikatelského ducha. Díky tomu dostal hotýlek „Na Kluzandě“ nový kabátek a vnitřek taky doznal přívětivých změn, byť se to za hotel považovat ani nedalo. Polovinu horního patra obývali Kluzandovi, jeden pokoj měla rezervovaný Evka, jako výčepní, servírka a číšnice v jedné osobě pro sebe a pro syna, a dva, možná tři pokojíčky o velikosti železničního kupé měl Kluzanda připravené pro případné nocležníky. Inu, všude bylo pocítit citlivou, ale silnou ženskou ruku.

Dokonce si najali profesionálního kuchaře, vařil sice jenom od deseti do dvou, protože večer předváděl své umění v nějakém pětihvězdičkovém hotelu, ale přes oběd se v restauraci dveře netrhly. Kluzanda se před nedávnem sám pochlubil, že dokážou obsloužit v době oběda až sto hostů. Na tak malou restauraci prostě unikum a to s přihlédnutím k faktu, že se jednalo o naprosto nekuřácké zařízení. Kdo si chtěl zapálit, kdykoliv, ten musel jít ven před budovu. Nemluvě o tom, že v celém Přívoze nežilo víc jak padesát lidiček, takže většina přespolních návštěvníků musela tak jako tak přijet po vlastní ose.

Ráno a večer vařival Ruda sám a dneska mi přinesl něco k jídlu, abych se „pořádně posilnil, až přijdou ti úředníci“. Doprovodil ho Laco Ferocay. Laco, no, o něm až někdy později, je složitá osobnost a kapitola sama pro sebe.

„Tak co, jak to vypadá?“ kývnul hlavou k francouzské holi, která mi jako na potvoru nešikovně vypadla z ruky a kterou jsem se marně snažil v letu zachytit.

„Jó tohle! Pochválili mě, že dělám pokroky, doktor Rašlík mi to dokonce napsal i do karty. Musím prostě hooóodně cvičit.“ Zalhal jsem statečně, i když asi ne moc přesvědčivě. Možná jsem se u toho i červenal.

„Tak to je výborné!“ Zaradoval se Kluzanda a jako by nic začal vytahovat z košíku misky a ošátku s pečivem. „Domácí chleba, mírně odstátý, to aby tak nenadýmal. A tady jsou vajíčka, tyhle na slanině, tyhle se šunkou a tyhle se sýrem. Ty jsou křepelčí, výhodná koupě! Abych nezapomněl, ředkvičkový salátek, jedna báseň,“ rozplýval se. To už ale o nadýmání taktně pomlčel.

A já neměl to srdce říct jim pravdu. Doktor Rašlík mě pochválil, to jo, ale za to, že se mi to tolik nezhoršuje, nejmizernější výsledky byly jako obvykle v periferní motorice. Vlastně, co si tak vzpomínám, o zlepšení nepadlo od poslední velké neurologické kontroly před půl rokem ani slovo. Neurochirurg byl férový, stejně jako oftalmolog, ne jako ti psychopati na chirurgii, nemazali mi med kolem huby, řekli mi na rovinu, že to lepší nebude, a malinko se mě jen snažili povzbudit, že se snad nějaká ta nová technologie objeví už brzy, že někdo přijde s něčím objevným, co mi opravdu pomůže...

Rašlík byl slušnější než lecjaký léčitel. Jednomu, nějakému Krchánkovi, jsem se před časem taky svěřil do rukou, když mi nakecal, že se sám silou vůle vyléčil z rakoviny. Mně se ale dlouhé týdny nic nelepšilo, pořád jsem se jako mrzák ploužil o berlích a jen peněženka

se ztenčovala. A pak mě ten dobytek zažaloval pro ublížení na zdraví, když jsem v platební neschopnosti s mírně pohnutou myslí milého léčitele párkrát přetáhl holí. Marně jsem po něm u soudu chtěl, aby před soudcem dokázal, že je opravdový léčitel a že se umí vyléčit sám... Od soudu jsem odešel s podmínkou a dluhem, protože mi dost přitížilo, že jsem před hlavním líčením na chodbě Krchánka několikrát v afektu uhodil, sic jen tak lehce, ale uhodil, a to ovšem před očima mnoha svědků, jelikož se mi vysmíval do očí, což bytostně nesnáším – bohužel, zjistil jsem to dost pozdě.

Díky tomuhle incidentu jsem se seznámil se zajímavým člověkem. To jsem zrovna odcházel od soudu s rozsudkem a vzteky skoro neviděl, takže jsem včas nezpozoroval obrubník u chodníku a ani nepostřehнул příjíždějící tramvaj. A tak jsem, z ničeho nic, letěl rovnou na nos a na kolej pěkně hlavou napřed proti tramvaji. V tu chvíli mě zachytily nějaké silné ruce a strhly zlomeček vteřiny před srážkou. Byl jsem úplně vedle sebe a zíral na svého zachránce jako na anděla strážného, který ale v tu chvíli vypadal jako zarostlý pobuda. A takhle dramaticky jsem se seznámil s Antonem. Jeho skromnost mi doslova vzala dech a neutekl mi jen díky tomu, že jsem se ho přidržel jako klíště. Doprovodil mě až domů a protože jsme našli společnou řeč, tak jsme se spřátelili. Podle vyprávění měl taky nějakou vojenskou minulost, o které vyprávěl jen tak mlhavě a z těch sporých náznaků se dalo vyrozumět, že asi sloužil v cizinecké legii nebo nějakém takovém podobném sboru. Díky pár známým jsem se mu mohl revanšovat, aby si mohl zařídit nové doklady, protože zrovna v té době se nějak potýkal se zákonem a s administrativními nástra-

hami systému, které vyrostly pro určité občany do nebetyčných výšin, zvláště po rozdělení federace. Jinými slovy řečeno, zaručil jsem se za něj. Tak Anton Dorr dostal nové doklady a já poznal fakt zvláštního přítele. Nechal mi na sebe telefon, se záznamníkem, sic, ale bylo to, konec konců, docela jisté spojení a tak se občas, potají, u mě párkrát do roka ukázal, ale díky té své paranoie vždycky bez ohlášení, na skok a vždycky v noci. To většinou přijel nějakým šíleným nákladákem nebo kamiómem a zastavil se buď u Kluzandy na jídlo anebo rovnou zašel ke mně.

„Ty Rudo, měl bys nějaký mls navíc?“ Lacovy oči zazářily nad tou spoustou jídla jak hvězdy v pásu Orionu. Rudolf, tedy Kluzanda, vytáhnul velkou housku, umně ji rozříznul a zručně naplnil zbylou vaječnou směsí.

„Tumáš! Herb to stejně nesní, že jo, Herbe?“ Vrazil mu pokrm do ruky a vmáčknu ho na lavici. Laco cosi zamumlal a s plnou vervou se pustil do jídla.

„Ty, Laco, poslouchej...“ dal si Kluzanda ruce v bok, „jak to, že někdy mluvíš s přízvukem a někdy úplně normálně? Seš vůbec Cikán? Nemáš hudební sluch, zpívat neumíš, tancuješ jako medvěd, ale jen když se vožereš...“ vypočítával Lacovy zadnosti Kluzanda a teď, opřen o stůl po očku sledoval, jak zápasím s chlebem a lžící, připraven přiskočit mi pomoci. Já se snažil. Speciálně na takhle jemnou práci jsem si pořídil zvláštní rukavice, navrchu spousta patentek, samý suchý zip, samý háček, samá vychytávka, poutko s magnetem či jiné udělátko.

„No, taky tomu moc nevěřím, blondatého Cikána, který si, bůhví proč, barví vlasy načerno a má takový pomněnkový oči jako ty, Laco, jsem ještě neviděl. Spíš si myslím, že si na Cikána jen hraješ, třeba kvůli sociálce, co já vím, prostě jak se ti to hodí, co?“ Rýpnul jsem si do něj ve snaze odvést pozornost od svých nešikovných rukou, na které teďka oba se zaujetím zírali.

Laco soustředěně dožvýkal: „Abych pravdu řekl, tak jsem Cikán jen kousek. Ne vážně, dědeček Cikán byl. Stoprocentně!“ Snažil se nás Laco přesvědčit. „Ale znáš to, on měl strašně rád blondatý ženský... a tak si našel babičku, která měla pleť jak normandská jeptiška s vlasy plavými jako praný len.“ Zasnul se. „Byla to nádherná ženská! No, a měl s ní sedm dětí.“

„Potěš koště! Tak už radši jez!“ Pobídl jsem ho. Sám jsem dokončil nerovný zápas se lžící a konečně se mohl taky zakousnout. „Mám tu ještě čtyři kufry, a jsou pořádně těžký! Jeden je dokonce loďák.“

„Měl by ses taky srovnat s Irenkou,“ zdvihnul hlavu Kluzanda, jako by si právě vzpomněl. Vždycky o ní mluvil jako o Ireence. Občas k domu dodal i obdivný tón, to potom řekl něco jako *Ireénka*. Řekl bych, že měl pro tenhle typ ženských nějakou slabost, jemu se vůbec líbily ženy stejného typu vlastní manželky. Mně sice taky, jen s maličkou výhradou...

„Jo, no to bys měl,“ pokýval hlavou Laco. „Když jsi v květnu spadnul z těch schodů a tak moóóoc ses pomlátíl, tak strašně plakala, Kluzandová ji nemohla ani utišit... I když ta brečela taky. No řekni-“ A já zachytil Kluzandův postranní výstražný pohled, až se Laco zakuckal.

„No, nekoukej na mě s otevřenou hubou, je to tak!“ Utrhnul se na mě Kluzanda, „moje drahá polovička, to jako Milada, mi vynadala, že si s tebou musím chlapsky promluvit. Ta holka tě má určitě ráda a ty se stavíš na zadní jako starej osel.“

„Ale, už jsme se dlouho tento..., neviděli,“ zavřel jsem mu hubu, „já jí nechci ublížit, Rudo... co by dělala... s takovým... s kripkem... jako jsem já...“, to jsem skoro studem zašeptal.

„Seš úplně blbej! O co ti pak jde? Říkals, že děláš pokroky. I doktoři ti to potvrdili, ne? Tak se sakra, chlape, vzchop! Takovou ženskou, když si necháš utéct...!?“ Zamračil se Kluzanda. „Ty nechceš být pár let šťastnej?“

„Bodejť, já bych se jí držel!“ Přizvukoval Laco a obezřetně s nápadnou nenápadností uzmul další kus pečiva. „Je to taky nádherená ženská!“

„Tak nám slib, že za ní aspoň dojedeš. Nebo víš co? Já tě na tu Zbraslav hodím, až to tady skončíš, jo?“

Nezbylo mi, než mlčky přisvědčit. Oba jsou pěkně sehraná dvojka, kdybych odmítnul, tak by mě jeden přes druhého přesvědčovali a já bych nakonec stejně souhlasil, protože jinak byli schopní mě do toho auta fakt bez okolků našlapat a vyvléct až před dveře Irenina bytu. Nebyl jsem ale schopen jim vysvětlit, že ona je typ ženské, před kterou se hrozně ostýchám a kterou vlastně ani... nechci.

Jo Irenka... tedy Irena pracovala jako sociální pracovnice a seznámili jsme se díky myši. Vlastně ne tak úplně, přišla prostě zkontrolovat mé sociální zázemí tak, jak jí ukládal zákon o dávkách v hmotné nouzi. Zrovna v té době jsem se nacházel někde v nižších

podlažích sociálního systému, a navíc oceňován soudem ověřeným papírem patologického násilníka, což se dalo vykládat i tak, že jsem, cituji „osoba citlivá a nervově labilní, která je snadno vyvedena z míry, nerozumí legraci a v afektu je schopna páchat násilí na další nevinné osobě“. To jsem si nevymyslel, tu větu zformuloval právník léčitele Krchánka. No, a poté, co jsem Irenku vpustil do domku, tak hned ve druhé minutě téměř omdlela, když na ni z poličky spadla, díky mé neobratnosti, domácí myška s miskou i se sýrem, protože jsem se snažil malou podnájemnici neopatrně zamaskovat právě v okamžiku, kdy bohatě hodovala. Dalo mi pak hrozně moc práce Irenu přesvědčit, že je to jen takové neškodné, skoro domácí zvířátko, které mám vlastně místo televize a že vůbec netrpí žádnou nemocí, ba ani leptospirózou, na kterou se pořád nervózně vyptávala. Co je to přesně za nemoc, jsem nevěděl, očkovaná samozřejmě nebyla, však to taky nebyla žádná bílá myš z laboratoře, a jestli nepřenáší mor, jsem taky netušil.

A pak jsme si povídali, potkávali se, párkrát jsme šli do kina a jednou do divadla a večereli u Kluzandů, protože nás sami pozvali. Jo a taky jednou jsme šli na výstavu drahých kamenů, ale jen samých křemičitanů, takže to byla docela nuda.

„Ty, Herbe, kdy je čekáš?“ Zeptal se mezi sousty Ruda. Nalámal si kousky chleba do misky ke slanině a lovil pak drobtý vidličkou, opřený o zárubeň dveří. Laco se nejprve spokojeně rozvalil, ale pak se hned zamračil, jakmile se podíval na zavalité kufry. Největší starosti mu samozřejmě dělal ten loďák, zřejmě si už v duchu masíroval záda...

„Prý po osmé. Tady je ten výnos. Jukni na to,“ a podal jsem Kluzandovi dokument.

* * *

Být vojákem mělo tu nevýhodu, že jsem nevěděl, kdy budu kam odvelen a jak dlouho tam zůstanu. Díky důstojnické škole jsem mohl jako podporučík nastoupit na nějakou lepší – jak se dneska moderně říká – *pozici*, a nezačínat coby praporčík někde ve skladu. Podporučíkům a poručíkům měly už v té době útvary plný baráky a v těžké konkurenci s absíkama jsme se lehce ocitali někde na úrovni rotmistrů. Takže si s námi každý plukovník vytřel oči. A že těch plukovníků armáda tehdy měla!

A tak někdy v lednu jednadesátém, když Václav Havel, coby prezident ve svobodné, mírně prezidentské republice, se zavhlhlým okem pateticky zavelel, a působivým gestem plným míru půjčil pár vojáků do alianční války v Zálivu, jsem se k tomu dostal jako slepý k houslím. Velel jsem tehdy četě, která měla na starosti ostrahu objektů chemické ochrany; jinými slovy, chodili jsme na stráž jako blbci ve vojenských mundůrech dokola kolem starých, rozdrbaných baráků s uskladněnými protichemickými oděvy. Takže i nás povolali s celou protichemickou jednotkou. Já, šťastně zamilován, jsem se zrovna týden před tím po velice krátké známosti nerozvážně oženil. Otec manželky, rozjařený nastalou životní situací, i když si dneska myslím, že to byla bezuzdná radost nad tím, jak se mu podařilo skvěle se zbavit nehodné dcery, nám věnoval jako svatební dar polo-

rozpadlý domek u Přívozu, u cesty na Zbraslav, který v té době náhodně za pár šupů koupil, aby uložil vyvekslované peníze. Prostě domek pod skalou hned vedle Vltavy, ano, právě ten domek v sousedství Így, Kluzandy, Valenty, Laca a dalších starousedlíků.

V místě působení nás Saúdové začlenili do svých jednotek a všem bylo u zadku, za jako demokracii to bojujeme. Tam jsem na vlastní oči viděl, jak nepatrnou cenu pro ně má lidský život a jak bezvýznamné je zdraví v myslích velících důstojníků, ač bych už mohl být poučen z dob reálného socialismu, kde lidský život měl cenu jen jedné nicotné ideologické jednotky. Pro mě ale skončilo válečné tažení poněkud dříve na čerstvě osvobozeném jihu Kuvajtu. Při postupu naší čety mezi betonovými stěnami domů, které dávno ztratily střechy, nás zastihla minometná příprava a vehnala mezi betonové bloky těsně vedle rozbombardované dálnice. Poslední, na co si tak vzpomínám, bylo, že jsem křičel na kluky, aby si pospíšili do nejbližší díry po dveřích. A pak jsem se jen tak mimoděk ohlédl za břinkajícím kovovým zvukem, zrovna když jsem strčil do Wassiho, svého zástupce tak, až prolétnul dovnitř. Protože jsem šel poslední, tak jsem sice všechny zachránil, ale nachytil neobyčejné množství nejružnějších střepů a střipků, keramických, kovových, plastových, skleněných a bůhví jakých, do zad, nohou, části rukou a pár se mi jich zasekalo i do lícní kosti, do oka a tak...

Do vlasti jsem se vrátil jako zdravotnický balík s připíchnutou medailí a mohl jsem být vůbec rád, že mě nepřivezli v bedně nebo dokonce jen v krabici jako hromadu součástek. Novomanželka mě nepřivítala, protože už byla fuč i s veškerými mými úsporami, což

mě zamrzelo, jakmile jsem nabyl vědomí. U lůžka stál jen táta, vystrašený z toho, jak vypadám, poněvadž jsem se na první pohled zas tak moc nelišil od mumií, které cestovaly způsobně zabalené v těch svých obinadlech na tomografické vyšetření, a který snad ani nechápal závažnost situace. Ale možná byl v koutku duše šťastný, že vůbec žiju, kdo ví?

V následujících týdnech a měsících jsem absolvoval nesčetné množství různých lékařských zákroků, během nichž se mi chirurgové snažili těmi svými miniaturními nástroji odstranit z tkání cizorodé předměty. Jejich možnosti zůstávaly omezené, jak sami tvrdili, neboť se jednalo o příliš malé střípky a navíc z materiálů, které se daly těžko nějak najít a natož pak vyjmout. Všechny potíže se vyjevily až v okamžiku, když jsem měl poprvé po sérii operací vstát z lůžka a zbaven dlah se postavit. Až tehdy jsem zjistil, že mě dolní končetiny neposlouchají. No, poslouchají, ale jen trochu. Ovšem úplně nejhorší pocit se dostavil, jakmile mi lékaři sejmuli sádrové obvazy z rukou. Nohy moc neposlouchaly, to ano, ale aspoň jsem se na ně mohl postavit. To ruce jsem měl jako pružné, ohebné březové větvičky z gumy. Nešlo jim poručit a natož aby se na ně dalo spolehnout.

Ač mě lékaři těch pár dlouhých let ubezpečovali, jaké to dělám při rehabilitacích pokroky, já je přesto prokouknul. Při chůzi jsem tak jako tak potřeboval alespoň jednu hůl a v rukou nedokázal pořádně stisknout ani hrneček natož podržet tužku. Na ostatní činnosti mi sloužily již zmíněné speciální rukavice jako pomůcky. A to jsem tak poctivě cvičil... což nepotěší.

Hrozně těžko si člověk zvyká na pocit, že je jen válečným invalidou. Kriplem. Navíc se skličujícím vědomím, že je to trvalý stav. Tak jsem se po ustálení rozkolísané duše, v mezičase mi vyměřeném, pokoušel dohnat všechno to, o čem jsem se domníval, že mi nějak uteklo nebo co bylo součástí mých snů. Rozhodl jsem se pro návrat do školy a zapsal se na přednášky o archeologii, ale jen na věci, které mě zajímaly, tedy hlavně něco o tom kopání v zemi. V nové době to už bylo možné. Taky semináře o technických novinkách, dřív jsem se zajímal o stroje, ale teď se všude objevily jako lavina počítače a nedalo se bez nich skoro nic udělat. Bylo možné navštěvovat i příbuzné obory, protože mě zajímala i geologie a mineralogie a nové trendy v technologii jako takové. Velmi mnoho času jsem trávil v knihovnách a dokonce se zapojil do skutečného studijního programu na katedře archeologie.

Profesor Myšlicný, který se specializoval na období pozdního paleolitu a raného neolitu, mi po přímlově nabídl zajímavou formu spolupráce. Jeho asistent, doktor Kobrčajn, si při jedné přednášce o meandrových naplaveninách Berounky v Křivoklátské oblasti povšiml, jak jsem během profesorova nezáživného, a neváhal bych říct suchopárného výkladu, roztřídil sbírku kamenů a jiných naplavenin, sesbíraných v blízkém okolí mrtvých ramen řeky, na tematické celky podle stáří a podle možného uložení v sedimentu. Já tím vlastně jenom zabíjel čas a ani jsem nad tím zas tak moc nepřemýšlel. Kobrčajn došel k jinému názoru a šel se mnou za profesorem. Myšlicný se nakonec nechal přesvědčit a díky tomu vznikla naše, byť nerovná, spolupráce. Já začal dodávat ze zajímavých lokalit kamenný materiál,

časově i prostorově ukotvený, a profesor si díky němu mohl dokončit habilitaci a stát se profesorem řádným, čímž se mu samozřejmě podstatným způsobem zvednul plat a narostlo sebevědomí. Když se na to dívám dneska s odstupem doby, tak se nemůžu ubránit dojmu, že mě Myšlicný jen prachšprostě využil a výsledky mojí práce bez okolků začlenil do své obhajoby, aniž by se mi o tom jenom dobrým slůvkem pokorně zmínil.

Stále jsem bydlel v domku na Přívozu, který jsem tak trochu považoval za svůj opravdový domov. Část peněz z pojistky padla na opravu střechy a domu jako takového a část si uschoval, jak říkával můj dědeček „na horší časy i pro strýčka Příhodu“. Ale můj další příjem se znelíbil asociálním úřadům a tak mi byl bdělou úřednickou rukou rázně odňat důchod. I přes tuto lehkou finanční komplikaci, která mi znepříjemňovala život především, když jsem měl na jiných úřadech dokazovat výši pravidelného příjmu, jsem dál pilně pracoval na kamenných polích a třídil další a další nálezy.

Sesbíral jsem množství poznatků, pořídil spoustu zápisků, vyfotografoval hromady minerálů a tak jsem začal uvažovat, že bych to mohl hodit na papír a o pár zajímavostech napsat nějakou krátkou publikaci, kde bych byl s to uplatnit své vědomosti a zkušenosti z terénu a svoje znalosti a objevy předat dalším studentům či zájemcům z řad široké veřejnosti. Ovšem, dokončit něco v klidu mi nebylo souzeno. A ten čas neklidu nastal po ukončení přípravy na jednu putovní expozici. Jako obvykle jsem šel za jeho asistentem a domluvil se na nějakých podrobnostech, co a kam napsat, jaký seznam předložit a tak. Vstoupili jsme s Kobrčajnem doprostřed zuřivé

hádky, Myšlicný se svárlivě dohadoval s nějakým elegantně oblečeným návštěvníkem, který pronikl až do výstavní síně připravované expozice, živě gestikuloval, ale nekřičel tak hlasitě. Hádky skončila v podstatě v okamžiku, když nás profesor zahlédl a propukla znovu s jiným obsazením, jakmile se příchozí stal odchozím a zaklaply za ním dveře. Tentokrát se ale vrhnul na mě a nebýt Kobrčajna, který profesora odtrhnul, tak mi určitě rudý vzteky přiškrtl vzduch. S posledním záchvěvem zuřivosti a závěrečným efektním gestem při odchodu po mně hodil svazek nepopsaných jmenovek k exponátům za vyjevených pohledů studentů jako obecnstva.

Důvod, proč mě napadl slovně i fyzicky, byl vlastně prostinký. Myšlicný našel mé jméno na exponátech připravované archeologické výstavy z okolí Malého a Velkého Vratkova, kde jsem poblíž objevil zcela zachovalé kamenné sekyrky z vrstev nejméně deset tisíc let starých. Postaral se, abych měl problém ve škole a nedlouho poté se pokusil úředně mi zakázat jakýkoliv soukromý výzkum na Vratkově. Po pravdě řečeno, vůbec jsem jeho chování nechápal, protože doposud právě on každého nabádal, aby hledal, zkoumal a vymýšlel a byl vždycky tím motorem zvědavosti a pokroku a zvědavost považoval za spolutvůrce každého nálezu a ke stejnému postoji vybízel své studenty. Jako by se všechna ta jeho velká slova scvrkla do jediného slova – ješitnosti – a navíc uražené ješitnosti. Kobrčajn, jakkoliv byl váženým akademikem, se snažil ztlumit Myšlicného útoky, alespoň na akademické půdě, ale na občansko-právní hledisko nedosáhl.

Pochopitelně jsem se odradit nenechal a dál na vlastní triko zkoumal, teď už jako externí student v hluboké nemilosti, zajímavé geologické útvary v okolí Vratkova a v podstatě prováděl záchranný archeologický průzkum. Nebýt Antona, který mi pár exponátů pomohl odvést automobilem, tak bych nemohl vůbec žádné šutry z nalezišť odvozit. Celá záležitost ovšem měla určitou, avšak ošklivou právní dohru. Myšlicný mne pohnal k soudu s cílem vymoci zákaz bádání v okolí obou Vratkovů. Díky této soudní při jsem se seznámil s právníkem Felixem Gröberem. Nedávno si otevřel ve spolupráci ještě s několika kolegy vlastní praxi a můj případ sporu s Myšlicným se stal lakmusovým papírkem pro jeho startující kariéru. Soudní spor jsme vyhráli nejen díky dobré přípravě, ale i bezmeznému odhodlání vyhrát. Já mohl dál bádát a Myšlicný, jako poražená strana, musel zaplatit náklady mé i soudní výlohy a já od té doby neměl zavilejšího nepřítele.

Korunu mému snažení nasadil unikátní nález u Žluté skály severně od Vratkova ve vedlejším katastru. Část skaliska se po vydatných deštích zhroutila a odkryla nehlubokou jeskyni s několika výklenky. Skrývaly se v nich malé zlaté hůlky, celkem jsem jich našel pět. Díky svému obalu vypadaly, jako by je právě teď kovotepci čerstvě odlili a vyleštili. Z archeologického hlediska se zdály být nezájímavé, neměly na sobě nic, žádné znaky, žádné ornamenty, nic... prostě dlouhé půl kilové zlaté nudle. Jednu zvláštnost ale měly, byly naprosto stejné jak rozměrem, tak váhou. Na katedře materiálů se pokusili odhadnout z voskového materiálu, kterým byly hůlky potaženy, jak mohou být asi staré. Odhady se ale různily – od deseti tisíc

až po patnáct tisíc let před naším letopočtem a každá nová změřená data vnášela další a další nepřesnosti a různě posouvala kotvu po časové ose. Nedovolil jsem ovšem hůlky rozřezat, byť o to Kobrčajn nesmírně stál, neboť takové úkony považuji za nevratné a zásah tohoto druhu za totální znehodnocení nálezu. Rentgenový obraz odhalil složitou prostorovou strukturu pod vrstvou zlata s mnoha pravidelnými dutinkami, že ani znalci si nebyli jisti, co znamenají útvarry navrstvené uvnitř a nedokázali se shodnout, jsou-li vůbec zlaté. Časem se ke mně donesly zprávy, že se v okolí Žluté skály potuloval s popletenou myšlenkou sám Myšlicný, doprovázen několika lopatami vystrojenými poskoky a za pomoci detektorů kovů v půdě cosi usilovně hledali a údajně nelitovali přemístit desítky tun zeminy v těžkém terénu.

Velmi mě mátlο uzavření místnosti svatyně, neboť jsem to podle způsobu uložení zlatých nudlí za svatyni považoval. Při ohledání místa uvažovaném jako vchod, který se z části utrhнул a z většī části zůstal zničen v sesuvu, jsem narazil na pozůstatky, jež vykazovaly známky plošného roztavení horniny. Jako by prostě někdo vzal kamenný kvádr, silným žářem částečně natavil jeho boční strany a vložil je do šachty se stejně roztavenými stěnami. V důsledku toho se vytvořila spojová linie z tvrdé, ale křehké hmoty. Vyfotografoval jsem spoustu kamenných kapek, rozstříknutých uvnitř zbytku svatyně, které musel vytvořit pořádný žár v okamžiku, když došlo ke spojení kamenných bloků zahrazujících vchod. Akorát, že se dávný dělník spletl a pro uložení vybral nesprávnou skálu z pískovce namísto žulového bloku opodál. Zlato se stalo zaklínadlem, protože

o dvě a půl kila úředně uznaného zlata se začala poměrně intenzívně zajímat státní správa, konkrétně nějaký úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových.

Předměty nakonec skončily, i když jen na přechodnou dobu, v trezoru depozitu Muzea zlata v Novém Kníně, protože to prostě podle úředního verdiktu zlato bylo a z právního hlediska se zainteresované strany nedokázaly dohodnout, kde by měly být uloženy. A jeho cesta dál byla jasně daná a jednosměrná – do trezoru Národní banky. V té době jsem ani nevzdechnul na nějaké nálezné dané zákonem, které jen tak mimochodem otevřela ředitelka muzea jako bod na jednání. Smutný osud měla Žlutá skála, které dostala jméno podle žluté barvy pískovce. Úředním příkazem skončila v odstřelu, protože ji občansky zodpovědný avšak neznámý ouřada vyhodnotil jako nebezpečnou okolnímu obyvatelstvu, na popud nějakého bonzáckého dopisu od znepokojené široké veřejnosti – co kdyby se znovu sesula? Co na tom, že se nacházela na nepřístupném místě...? Prostě ji sundali perunitem¹ a plačící skála zmizela a přestala tak být administrativním problémem!

Obdobná příhoda mě už při mém bádání jednou potkala. To když jsem nedaleko Hořovic, v lokalitě, kde se nacházelo dno dávného silurského moře, našel větší množství zlatinek, tvořících souvislou vrstvu. Díky několika nehlubokým sondám se dalo spočítat, jakou plochu asi vrstva zlatinek pokryla. K mému překvapení mi to v nákresech odhalilo tvar dna mělkého talíře o průměru několika set

¹ Perunit je důlní průmyslová trhavina dynamitového typu.

metrů, a zlatinky pokrývaly dno zatavené v materiálu velmi podobném sopečnému sklu. Ve středu pomyslného talíře měla souvislá vrstvička materiálu tloušťku větší, ale čím dál od středu se trhala, a až na domnělých okrajích se nacházely zlatinky v mikroskopických krupičkách. Vše nasvědčovalo skutečnosti, že kdysi v těch místech cosi pod vodou pravěkého mělkého moře vybuchlo a za ukrutného žáru vytvarovalo kalich kráteru, který se postupem věků zdeformoval a splácnul. Bohužel jsem svou domněnku nerozvážně vyslovil jako hypotézu k vysvětlení, kde se toto vzalo a v tu chvíli jsem měl větší problém než lecjaká celebrita s paparazzimi. Hledači senzací, záhadologové, ale i seriózní vědci vyrazili do protiútoků a výsledkem bylo totální zničení naleziště. Na jeho místě se ve velmi krátkém čase objevil ryze *přírodní* rybník, jenž devastaci lokality v podstatě dokončil, a po kterém údajně už dávno volali místní obyvatelé, jak se procítěně vyjádřil starosta jedné z okolní obce pro nejmenovanou soukromou televizní stanici.

Myšlicného uražená pýcha a hrdost dostaly další těžkou ránu poté, co jsem do třetice všeho dobrého našel ve skalní dutině hůrký Vrkoče na dohled Vratkova několik starobylých předmětů. Kolegové určili radiokarbonovou metodou stáří organického materiálu, ve kterém byly tyto předměty uloženy, na více jak osmnáct tisíc let před Kristem a jiní kolegové z katedry materiálů v něm poznali nedokonale vydělané jelení kůže. Ovšem o stáří samotných předmětů se mohlo jen spekulovat. Profesor Jirásek dokonce prohlásil, že ještě takovou slitinu kovů neviděl, ale podle jeho názoru musely být mnohem starší než kůže, ve kterých přečkaly dlouhá tisíciletí. Arte-

fakty vzbuzovaly mnoho otázek a ještě více pozornosti díky svému
vzhledu. Našel jsem celkem čtyři předměty. Tři se skrývaly zabalené
pospolu, a čtvrtý v podobě válce s naznačeným srdcem a třemi
sloupky na mě doslova vypadl spolu s kamenem, za kterým se věky
schoval, doprovázen oblakem vysušených tělíček bílých mūr, kte-
ré se i s neznatelným pohybem rozpadaly na prach. Vlastně, vypadl
na mě proto, že jsem se nemotorně zachytil za plazivý kořen dávno
odumřelého stromu a ten, jako páka, vyvrátil úzký balvan ve tvaru
obráceného „V“. Naštěstí balvan neškodně žuchnul pod nohy,
a nevhledný raneček, obsahující onen válec, mi spadl téměř do klí-
na. Prozřetelnost mi nakázala, abych zatajil místo nálezů, však jsem
měl v paměti události, které nastaly po objevu ve Žluté skále, jež tak
žalostně zaplakala. Neřekl jsem to dokonce ani doktoru Kobřčajno-
vi, což mi později vyčinil. Dokonce jsem mu ani neřekl, že nález
jsem učinil při hledání schůdnější cesty na Vrkoč, tu podivnou ka-
mennou homoli severozápadně od Malého a Velkého Vratkova. Zů-
stal jsem u zmatené výpovědi o zbloudilé cestě kolem potoka Baroch
od Poustevníkovy boudy a té se zuby nehty držel.

Poustevna, kruhová stavba bez dveří, ve skutečnosti nejspíš dávná
zvonice, ze které zůstalo jen přízemí ukryté pod šindelovou stře-
chou, se stala vděčným námětem pro malíře krajinek s homolí na
pozadí a výchozím bodem pro turisty. Začínala zde turistická trasa
hlubokými údolními strmých skal a padajících kamenů a měla své
osobité kouzlo, protože prakticky každý návštěvník, který šel kolem,
veden množstvím turistických značek umně vyvedených na portálu
dveří poustevny, neopomněl vstoupit dovnitř a pohladit pro štěstí

vršek zvonu zčásti zazděného v kamenné stěně. Nějaká chytrá hlava v době nedávno minulé při celkové rekonstrukci objektu rozhodla o zpevnění stavby a nechala vybetonovat nejen blízké okolí kolem boudy, ale nakázala zalít i původní kamennou podlahu pořádnou vrstvou betonu a tím tělo zvonu navěky v místě uvěznit.

Knihu, nazvanou Tajemná údolí, zabývající se hlavně geologickými útvary a minerály, jsem nakonec jednoho dne dopsal a jednu kapitolu věnoval i Křivoklátským nálezům z oněch prapodivných slitin. Můj nakladatel, pan Epichrysóméaos, se kterým jsem se náhodou setkal na nějaké knižní akci, mi v nebyvalé míře věnoval pozornost, šel do rizika a knihu s velkou vírou vydal. Mocnou roli v tom sehrála osoba doktora Kobrčajna, který napsal vysvětlující úvodní slovo, a myslím, že se i svým bodře vemlouvavým způsobem přimluvil. Publikace vydělala nakladateli spoustu peněz, ale taky se z ní stal vděčný terč pro bulvární noviny a nejrůznější šarlatány obzvlášť, když si Epichrysóméaos dovolil později svévolně vyjmout kapitolu o nálezech do nového dílka s dovětky Dänikenova stylu, vytisknout devět set tisíc kousků a přeprodat je bulváru coby příbalovou brožuru pátečních novin a to tak, že bez mého vědomí. Nejhlasitějším a zároveň nejvíce citovaným kritikem se stal Myšlicný, kterého jsem mohl směle považovat za iniciátora oněch nešťastných devastací, jak dávného mořského dna, tak skalní svatyně. Nevynechal ani jedinou příležitost, aby se o mou osobu nebo o mé dílko neotřel. Ale čím více a hlasitěji kritizoval a nevybíravěji útočil, tím lépe se knížka prodávala, dokonce se stala u různých deníků placenou přílohou. Nakladatel svítil spokojeností a velkoryse mi vyplácel takové obnosy,

že jsem se nemusel strachovat o svou nejbližší budoucnost a mohl i spolknout hořkost z nakladatelovy svévole. On vlastně zas tak velkorysý vůbec být nechtěl, dokud si s ním tak nějak lidsky nepromluvil Felix s lehkou hrozbou, že pokud se adekvátně se mnou nevyrovná, potáhne ho k soudu po břiše, a to tak, že za nohy... Ba ne, to byl vtip, ale mluvil s ním opravdu důrazně! Na výhrůžku o návštěvě daňové a finanční kontroly Epichrysóméaos opravdu slyšel.

Ovšem každá mince má dvě strany a ta moje se začala nevypočitatelnou vůlí Osudu přibližně před půl rokem obracet. Tehdy jsem obdržel obsílku k soudu, obyčejné psaní s pruhem. Požádal jsem Felixe, zdali by mě nezastupoval a na určenou hodinu jsme se vypravili k jednání. K mému údivu se začal řešit případ rozvodu, o který požádala *na dálku* moje stále ještě manželka z Austrálie. Měla prostý důvod, chtěla uzavřít registrované partnerství se svou dlouholetou přítelkyní, kvůli které ode mě utekla do Sydney jen pár týdnů po svatbě, a právně jí v narovnání stavu bránil předchozí svazek. Tehdy jsem nějak důsledky nedomýšlel a tak jsem vše odsouhlasil a podepsal. Během hodiny jsem se z pohledu práva stal opět svobodným mužem.

Aby překvapení hnedka neskončilo, za dva měsíce od rozvodu se ohlásili nějakí dva úředníci z Vltavské realitní a požadovali po mně mastnou částku na nájemném. Za to, že bydlím v domku, který realitka už pár týdnů vlastní. No a v ten okamžik jsem zjistil, že svatební dar vůbec nebyl darem svatebním, poněvadž darovací smlouva přestala platit okamžikem právně uznaného rozvodu, jelikož otec mé

bývalé manželky, jako zástupce majitele, tedy své dcery, celý dům i s pozemkem okamžitě prodal jako pravý vekslák za stonásobek ceny původní a mne, jako cizorodý element bránící mu ve vykovávání vlastnických práv, zažaloval o náhradu všech výloh s tím spojených. O tom, že jeho dcera než zdrhla, vybilila svému manželovi účet, a já utopil spoustu peněz v údržbě nemovitosti, o tom už nepadla nikde ani zmínka. V neznalosti jsem se nevědomky zřekl vlastním podpisem na rozvodové papíry všech nároků. Protože naše soudy jednají zhusta v nepřítomnosti a podle círu papíru jako dokladu – a ten jsem neměl – tímto žalostným způsobem jsem se naráz ocitnul v exekuci, kam mě vzápětí pohnala realitní kancelář, pro zlomek nákladu v řádu tisíců, který se změnil v jistotu desetinásobku, na jehož okamžité splacení, samozřejmě, obnos na mém účtu nestačil. Jedině díky Felixovi to šlo uhrát do autu a já mohl levněji *dobydlet* až do konce října, ale s tím, že po tomto datu okamžitě obydlí uvolním. Avšak rozběhnuté exekuci na movitém majetku to stejně nezabránilo. No, to proto, že žraloci tu svoji *odměnu* chtěli v plné výši stůj co stůj.

* * *

Hlavní exekutor se představil jako Mochna. Nebylo mu snad ani třicet, vypadal jako manažer nového typu, dobře živený, nekuřák a určitě i abstinent, který denně tuží svaly v posilovně a cpe se zaručeně jen bio stravou. Ale sebevědomí měl na rozdávání a arogance z něj jenom sálala jak radiace z reaktoru. Ten druhý se jmenoval Patrikar. Jen jsem ho uviděl, vytanul mi na mysli obraz lišáka, ne

kvůli zrzavým vlasům, ale hlavně kvůli prohnanému výrazu v ksichtu. Vybavili se skvěle. Kromě jejich dvou pomocníků si pozvali i dva uniformované policisty, se kterými přijel i anonymní úředníček z obecního úřadu, prý aby vše proběhlo podle regulí. Na to si přivstali, na dveře zabouchali už o půl osmé. Z postele mne ale nevytáhli, a vlastně díky Kluzandovi se dalo leccos zachránit. Sebral jsem Mochnovi těsně před nosem dva suvenýry, jeden, který mi dala Helga, asi za ty šaty, a druhý z onoho nešťastného nálezu z okolí Vratkova. Celou dobu jsem je měl uschované ve skleněné misce pod slepým zrcadlem v chodbičce a maskoval je mezi vlašskými ořechy, protože obé to byly takové zvláštní avšak kovové kuličky. Do kapsy jsem je strčil právě včas, zrovna v okamžiku, když se Patrikar připravoval na pokus polepit misku.

Regule exekuce nebyly fakticky žádné. Patrikar přišel s papírem, na kterém měl vypsané věci, které náležely k domu. No a všechno ostatní polepili nálepkami „zabaveno“. Moc jsem litoval knihovny, tu připravili k odvozu hned. Obsahovala stále ještě víc jak dva tisíce podle mého soudu velmi hodnotných knih a mnohé herbáře z osmnáctého století, které jsem už nestihl kvůli jejich rozměrům, objemu a váze odstěhovat, měly nevyčísitelnou hodnotu. Bylo mi jasné, jak skončí, herbáře budou rozřezány a pak prodávány v aukcích antikvariátů po jednotlivých listech paspartované do obrazů. I tak se vydělávají pěkné peníze. Ale zase na druhou stranu, hrálo mě vědomí, že před malou chvilkou Laco ty nejcennější kousky od-táhnul.

Ovšem největší ránu mi zasadilo potvrzené oprávnění nakládat s právy k rukopisu Tajemná údolí. Šlo jim jen o ty peníze, jak jinak. Měli to už připravené, papíry ověřené a soudem potvrzené. Vrchní exekutor se mi škodolibě vysmíval do obličeje a vyzývavě s tím lejestrem mával. Policajti nerozhodně postávali opodál a jeden si šel posléze z dlouhé chvíle dozadu, ven ke skále zakouřit. Druhý odolával zájmu úředníka, který se neustále roztržitě přehraboval v tenké složce a tiše mu cosi špital.

Nebylo mi právě fajn při pomyslení, že ti chlápci už dopředu dobře znali terén, věděli, kde a co leží a pěkně si to nějak očíhli. Patrikar znal hodnotu věcí a postupoval zcela systematicky – nejdražší věci, tedy vytipované věci, za které dostanou nejvíce peněz, označil nejdříve a pak postupně pokračoval k levnějším. Na první pohled to ale mášlo, protože poletoval kolem, do patra, dolů a tak různě chaoticky a při tom svědomitě polepoval inventář, odškrtával ze seznamu, ale podle pořadových čísel to sedělo.

V případě knihovny a jejího obsahu na mě ale hleděli jako na pěkného podvodníka, protože neustále přepočítávali svazky a hledali těch osm set knih... které logicky chyběly. Nepříjemný pocit, že se mi do domku někdo vloupal, aby pořídil zpřesněný inventář, se v tu chvíli změnil v jistotu.

„Kde máte televizi?“ vyštěkl na mě Patrikar, když se mihl kolem. To mě jen zkušel, v seznamu ji samozřejmě neměl.

„Nemám žádnou,“ pokrčil jsem rameny.

„A co nějaké rádio?“ založil si ruce v bok Mochna.

„To taky nemám.“

„A jinou elektroniku? Na čem píšete ty svoje knížky? Co třeba počítač?“ Nedal se odbýt.

„Ani ten nemám.“

„Tak máte psací stroj, ne?“

„To opravdu taky nemám. Víte, bohužel nemohu tak složitou techniku vůbec používat.“ A ukázal jsem mu ruce.

„A co je támhle to,“ kývnul hlavou Patrikar k stolní myčce.

„To je stolní myčka na nádobí, pro mne praktická a nutná věc. Má jen tři velké ovládací knoflíky, které mohu zvládnout,“ zamrzelo mě, že jsem na ni zapomněl a taky nenechal odnést. To jsem si ovšem uvědomil v tu chvíli, až když se na ni zeptali.

„Aha,“ vítězoslavně se na sebe zašklebili. „Ale už ji nebudete potřebovat.“ Tento objev jim přidělal kapku práce, museli by lehce přeházet pár polepek s nízkými čísly, což samozřejmě hodlali jako riziko podnikání podstoupit.

Ale najednou se do toho neobyčejně odvážně vložil úředník z obce: „Ale pánové! Tohle by snad bylo dobré z exekuce vyjmout, ne? Tady pro pána je to nezbytná věc.“

„Proč,“ osopil se Mochna, „každému, co mu náleží!“

„No, ale protistrana je evidentně invalidní, a to i z právního hlediska může být námitka,“ odporoval ouřada.

„Ale jděte, na to si nehrajeme, je to dlužník, tak ať platí! Na nějaké simulantství my ohledy nebereme. Ty berle si mohl vzít jen naoko, aby nás zmátnul,“ znělo mi to jako syčení jedovatého hada. Ouřada zmlknul.

„A kdyby bylo po našem, tak bychom mu zabavili i ledvinu,“ otrle zahýkal Patrikar. Vyznělo to víc než cynicky a ne jen jako nějaký dobrý vtíp. Nikdo jiný se nezasmál. Ježíš, jak rád bych mu dal do držky!

Postával jsem vedle stolu, opíral se o francouzské hole a tvářil se pokud možno nezúčastněně. Asi jako hlemýžď, kolem něhož události tryskem ubíhají a bytosti se jen míhají a on stojí, vnímá jen ty šmouhy a čeká, kdy se obraz ustálí až se všechno... zastaví?

A do toho zacinkal zvonec. Nikdo, kromě Mojšeho, ho věčnost nepoužíval, protože se na sloupku u branky krčil na viditelném místě bezdrátový zvonek.

„Koho to sem čerti...,“ zavrčel Mochna a hodil na stůl papíry, ve kterých listoval.

Belhavě jsem se s myšlenkou na hlemýžďě vydal ke dveřím. Ale Mochna chtěl být rychlejší. A taky byl! Před dveřmi mě předjel a žďuchnul do mne, až jsem se zapotácel a rozplácnul se na lavici za dveřmi, které mi zakrývaly výhled ven. Navrch k tomu sprostě zaklel a prudce otevřel dveře.

„Jste pan Semotám?“ zazněl nepřítliš hlasitě mladší, ženský hlas.

„Co sakra chcete?“ Vyjel Mochna stejně tak, jak vypadal, jako hrubý a neurvalý chlap navlečený v drahých hadrech.

A pak... puflý dva tiché výstřely a Mochna se ve vteřině a beze slova položil na záda.

Pohled na ty dva v místnosti byl k nezaplacení. Alespoň na první pohled. Úředník v panice padl na všechny čtyři, a ve stejném okamžiku se policajt pochlapil a tasil jako kovboj.

Vystřelil jenom jednou, ale evidentně se trefil... a z venku zaburácely další výstřely – dávka ze samopalů, přetržená dvěma výstřely z revolveru. Nastalo tíživé ticho.

* * *

Stál jsem na cestičce k domku opravdu jako ten šnek nad ležícím tělem přede dveřmi a pozoroval míhající se postavy.

„No tak! Zkuste se rozpomenout, viděl jste ji už někdy?“ Vytrhnul mě z míhání policistův nervózní hlas.

Policejní technik umísťoval tabulky s čísly a fotograf připravoval aparát. Cvak, cvak. To, co jsem považoval za stativ, byl ve skutečnosti laserový odražeč k přesnému zaměřování. Pistole s velikým, tlustým tlumičem se válela kousek vedle těla tak, jak vyklouzla z mrtvých prstů. Těsně u těla přimáčknutá nevelká nákupní taška, ze které vypadly dva, tři pomeranče, ležící u prahu u schodu. Nábojnice v trávě, kam ji vymrštil vyhazovač...

„Tak viděl?“ Hubený policajt byl neodbytný a snažil se ze mne nějakou informaci vypáčit.

„Myslím, že jsem ji nikdy neviděl. Má falešné zuby... a je něčím, tento, napatlaná.“ Na mysli mu vytanul obraz Helgy a na ta kila mejkapu, který na sebe dokázala nakydat v přesvědčení, že jí to snad pomůže zlepšit mezilidskou komunikaci. Ale tohle Helga nebyla. Ležela tu bez ducha mladší ženská s pootevřenými očima a prázdně hleděla do mraků, kupících se nad řekou. Asi bude někde pršet. Že je mladší se hned poznalo podle rukou nebo krku, a určitě se jen

snažila vypadat jak ošuntělá bába v obyčejných plátěných kalhotách a běžovém kabátku. Ale boty, adidasky, měla nové, čisté, jak prozdila podrážka, a fakt jí sedly jako ulité. Nebyly okopané a tkaničky se ani netřepily.

„A co tenhle,“ vyzval mě a já se odbelhal k brance. Vozy exekutorů a policajtů stály naproti u Ígova domu. Bílá dodávka parkovala přímo před vchodem a šmouha jako od kečupu na ní končila u chlapíka, o kterém by se na první pohled dalo říct, že je snad skladník, možná i závozník. Neoholený, vrásčitý obličej, spleené krátké vlasy, neúplný chrup... Ovšem vybavený moderním samopalem, nějakou italskou stříkačkou v plastiku. Ten si na nic hrát nemusel, ten ošuntělý byl. A notně sešlapané polobotky mohly být kdysi lakýrkami do tanečních, tu a tam se ještě na nich lak udržel. Očima jsem se vyhýbal krvavým flekům nejen na plášti ale i na kapotě, ze které se další technik snažil sundat viditelné kusy tkáně a při tom nadával, jak to, že dneska strážníci dostávají tak průraznou municí. Uvědomil jsem si, že tahle stejná dodávka stála u vedlejšího domu, když ráno Mojše odcházel.

„Toho taky neznám,“ naklonil jsem se jen, co mi hole dovolily. Ale nebyla to úplně pravda. Tohohle chlápka jsem už viděl, sice zdálky, ale viděl. Stál minulý týden před Kluzandovic hospodou u nějakého nóbl auta ještě s jedním takovým mužem, možná ze stejné sociálně vyloučené skupiny. Oba hovořili s náramně vyšňořeným chlápkem, který pak do toho auta nasedl a odjel směrem na Prahu.

„A podíval jste se pořádně?“

„Stačí to říct jednou? Neznám ho! Ten chlap se týden nemyl, vypadá spíš jako závozník...“

Propustili mě po pár úkonech, jejichž vrcholem jako zlaté číslo byl můj podpis na protokolu. Každý podpis čehokoliv mě vyčerpával... Pak jsem se zhroutil na židli, kterou mi rozklepaný úředník přistrčil, a díval se na míhající se postavy, které zaměřovaly, fotily, zakreslovaly a vyhodnocovaly. Postupně mizeli lidé... zmizel blekotající úředník, strážníci odjeli s policajty, lidi z patologie odvezli těla, nějací další začistili skvrny na podlaze a umyli dodávku, kterou odvezla jakási odtahová služba. Jako poslední vypadnul Patrikar se slovy: „Ještě jsme tu neskončili.“ Čímž překvapil nejen mne, ten parchant se tu snad celou dobu někde schovával!

* * *

V poledne se zastavil Kluzanda. V kastrůlku mi přinesl lehký oběd a snažil se o pár povzbuzujících slov navzdory tmavnoucím mrakům nad řekou.

„Podívej se na to, sakra, z té lepší stránky, vždyť jsi to mohl konec konců být ty, ne? No, kdybys nakonec k těm dveřím došel.“ Dodal s nadějí v hlase a přehnaným hlaholem se snažil překrýt svoje vlastní rozrušení.

Kýval jsem hlavou a mechanicky nabíral lžící nějakou omáčku s kousky masa a brambory. To měl pravdu! Vlastně jsem to měl být já! No jo! Teď jsem si uvědomil, že ta ženská se ptala na mě a nikoliv na Mochnu. A začalo mi to v hlavě štrachat.

„Hele, potřebuješ odsud vypadnout, řeknu Hadáčkovi, von tě hodí na Zbraslav. No, nexichti se, vlastně já jsem s ním o tom už tak trošku hodil řeč...“ A Kluzanda povídal, a povídal... dokud do mě nenatlačil většinu oběda, on mě totiž strašně rád do jídla nutil, možná působil stejně, jako na ty své caparty.

A za chvíli, sotva jsem dojedl, zatroubil Hadáček. Tedřka zrovna jezdil takovou větší dodávkou, zepředu vypadala jako terénní auto, ale vzadu táhla pořádnou skříň. Ač vypadala luxusně, lezlo se mi do ní docela nepohodlně.

„Tak co, mordparta? ...sem slyšel, že ti před barákem zůstali ležet tři nevinní...“ A spustil se na mě vodopád otázek. Na většinu se nedalo ani při nejlepší vůli odpovědět, ale Lojza, liška podšitá si na ně odpovídal sám a vymyslel k případu i několik zhovadilých hypotéz.

„Už jsi slyšel tu novinu, no, každou půlhodinu to říkaj ve zprávách.“ Zazubil se na mně, když už jsem se konečně usadil.

„Já nemám rádio, Lojzo, však víš. A navíc byl jsem u toho-“

„Ale houby! To tvoje martyrium v rádiu ještě není. Tohle je jiná zpráva. Dneska v noci vykradli Muzeum zlata v Kníně! Nevěděls to, co?“

„No, to... to jsem skutečně nevěděl,“ zaraženě jsem se zamračil, a ani Kluzanda mi to neřekl, a ten vždycky každého morbidními novinkami zásoboval jako první.

„No, člověče, zloději tam štípli ze skladu nějaký kousky. Muselo to být někdy v noci, prý kolem druhý. Jenomže je tam překvapil strážný z vedlejšího skladu nějakých součástek. A voni ho picli, teda ti zloději. A strážnej ale nebyl sám, měl tam nějakého kámoše. No

a toho postřelili. A představ si, nikdo nic neslyšel. Tonda Hlavsů mi vyprávěl, že kdyby nadřžená manželka toho postřeleného nezačala shánět, tak tam zhebnul taky. Vona si myslela, že je na záletech!“

„Jakou to má souvislost s tím, co se stalo tady?“

„Asi žádnou, jen to, že to vyšetřuje stejná parta nějakýho Kovan-
dy, to víš, hodil jsem řeč s tím Pěťákem, no s tím křupanem od měst-
ských strážníků... Von mi to všechno pověděl. Kriminálka to vzala
vážně, prý tam byli celou noc a ještě teďka to technici ohledávají. To
u tebe to měli jednoduchý, byla tam spousta svědků, hned je picli,
tak co. To bylo určitě kvůli těm exekutorum, co? Ty maj nepřátele,
kam se podívaj, půlka národa je nesnáší. A prej nosí kufry plný pe-
něz nebo kšeftujou se starožitnostma. Tak to říkal starej Podškubka,
no ten, co už nepije. Však ho znáš! Dělal v muzeu na Zbraslavi kus-
toda...“ Nejistě jsem mu přikývl. Podškubku jsem znal, dělal docela
obyčejného hlídače, chlastal jako Dán, u Kluzandy měl předehtřivané
místečko a právě kvůli tomu chlastu ho vylili z práce, protože do ní
chodil po čtyřech a bohužel vždycky pozdě.

Nakonec jsem byl rád, když mě Hadáček vyhodil na Zbraslavi
pod kasárnami, protože ty jeho kecy se už nedaly poslouchat, to bylo
jako mít škvora v uchu. Den nakonec ukázal vlídnější tvář, když
odpolední sluníčko vykouklo z mraků, a vysušilo těch pár louží po
poledním deštíčku, který propláchnul jenom tuhle čtvrť. Belhal jsem
se až dolů k bytovkám kolem Benzínky, kde mě málem přešel něja-
ký roztržitý řidič, asi ujížděl bez placení. Tady, uprostřed nízkých
domů, vládnul polední klid, většina maminek šla s kočárky na
procházku do nedaleké zahrádkářské kolonie naproti vojenským

ubytovným, protože tam je po dešti určitě nejčistší vzduch. Vešel jsem dveřmi s rozbitým zámekem do chodby, kde na mě dýchnul chlad a trochu i zatuchlina a šoural se vzhůru do druhého poschodí. Na dveřích už nebyla jmenovka, Irena tím asi dávala najevo, že se stěhuje. Opožděně jsem přišel na to, že na patře, krom mosazného štítku s číslem, nemá žádný byt jmenovku. Číslo 23, jsem tedy správně.

Prošacoval jsem se a zaklel. Měl jsem sice u sebe klíč, trochu peněz a těch pár zachráněných blbůstek, zabalených v kapesníku, to aby na ně exekutoři nepřišli a nepovažovali to za nějakou cennost, ale zapomněl jsem si doklady, sakra!

Zámek dveří cvaknul dřív, než jsem stihnul klíč vůbec použít a v ten okamžik mi došlo, že zamčeno ani nebylo. Dveře se otevřely a já – ruku ve vzduchu s klíčem přilepeném na magnetu v rukavici – čuměl do ksichtu nějakého odulého chlápka s hřívou lesklých, notně mastných vlasů. Ani jsem se nestihl otočit, kvůli mému v šeru nevidoucímu oku ba ani nepostřehl, že za mnou stál ještě jeden, musel tiše sejít z vyššího patra. Ten venku mě strčil dovnitř, rovnou do rukou toho odulého, a pak ještě jednoho, který se vyřítil z vedlejší místnosti.

Nedalo se nijak pohnout. Ti dva asociálové mě svírali pevněji než ocelové kleště ingot a ten třetí mi zatlačil bradu vzhůru. Mou vlastní francouzskou holí. Jaká ironie. A pak mě prohledal za sprostých nadávek ostatních. Dělal se mi špatně, smrděli nějakým rozpouštědlem a ještě něčím. Brr, radši jsem ani nedomyšlel čím...

„Hele, copak to tu máme? Dukátky, he? Ty už nebudeš potřebovat! Acopa je tohle, jó stováka tu má zašitýho, parchant jeden? Tak toho už taky nepotřebuješ, cо? Hoši?“

Všichni se zachechtali. Ale tak nějak tiše, přidušeně.

„A co cíga? Nemá?“

„Nemá, kriplík! Ale tady ještě něco je! Hele vole, koule, ha ha ha, a tady je druhá, těžká,“ zachrčel trapič a tím víc mi přitlačil holí bradu.

„He, von nemá jen jednu? A přitom je to kripl!“ A zase se všichni přidušeně zachechtali.

„Je to kripl, ta druhá je menší,“ prsknul trapič a přitlačil víc.

Pokusil jsem se zoufale uvolnit bradu, hůl ale nešťastně sklouzla a pořádně trefila asociála nalevo, přes nos až to chruplo. Vztekle zarval a chytil mě hrubě do kravaty.

„Dej jsem ty koule, *Chcipe!* Hned!“ A bez okolků mi je nacpal do úst. „Jen to sežer, hajzle! Já ti dám někoho... hajzle!“ Syčel, přitáhnul kravatu a přidržel mi smradlavou ruku na obličejí. Cítil jsem, že s sebou házím, nemohl se nadechnout a asociálova dlaň mi zakrývala i nos. A taky zůstal pocit, že se kovové koule naráz změnilly v horké bláto, a to slepilo čelisti pevně k sobě. Na to mne zbaběle opustilo svědomí. Ale asi ne na dlouho.

Cítil jsem, že nemohu otevřít oči, víčka se zdála být olověná. Ale slyšel jsem hlasy...

„Hele, tys ho udusil, co s ním budeme dělat? Nemá u sebe doklady... bůhví, co je to za kripla.“